

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. L.**, stát. příslušnost Ukrajina,
bytem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. OAM-193/ZA-ZA11-P15-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterému nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zák. č. 325/1999 Sb., u azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce namítá, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla motivována pouze snahou se vyhnout branné povinnosti, nýbrž obavou o život. Žádné listinné důkazy nemá ve své dispozici, a proto je nemohl ani doložit, přičemž je pojmově vyloučeno, aby takovéto podklady doložil vzhledem k povaze své obavy. Žalovaným uvedený výnos prezidenta Ukrajiny mu není znám, naopak mnoho jeho známých bylo do konfliktu bez jejich souhlasu zapojeno. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008-70 má žalobce za to, že sice prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je potvrzují. V případě, že žadatel ani žalovaný není schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem, stává se jediným důkazem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se tak stává posouzení jeho věrohodnosti a posouzení pravděpodobnosti, zda k události došlo podle výpovědi žadatele. Pokud se žadatel po celou dobu řízení drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (NSS č. j. 2Azs 49/2008-83). Zásada materiální pravdy má v řízení udělení azylu svá specifika, spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazující věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení a to buď zcela vyvratitelně zjištěním přesných okolností, nebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu (NSS 4Azs 103/2007-63). Dle žalobce tak žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 s. ř.) a dále žalovaný porušil § 50 odst. 2 a 3 neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti i skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu.

2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žaloba neobsahuje žádné konkrétní skutkové výhrady vůči postupu žalovaného, pouze se omezila na označení zákonných ustanovení, které měl obžalovaný porušit. Žalobcem formulované žalobní body neobsahují skutkové a právní důvody. V žádosti o udělení azylu ze dne 8. 3. 2017 žalobce uvedl jako důvody: obava z války, obava z povolání do ukrajinské armády, nasazení do oblasti konfliktu na Ukrajině, legalizace pobytu v ČR. S těmito důvody se žalovaný vypořádal. Žalobce neprokázal, že by byl pronásledován dle zákona o azylu za uplatňováním politických práv a svobod. Žalovaný neshledal, že by žalobce mohl po návratu na Ukrajinu pociťovat odůvodněnou obavu z hrozby z pronásledování. Posledním místem trvalého pobytu žalobce je město Rokosovo, Zakarpatská oblast, tedy oblast nacházející se pod plnou kontrolou současné vlády Ukrajiny, tato oblast není nijak dotčena konfliktem. Výkon vojenské povinnosti v armádě se týká všech obyvatel státu a to bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je státoobčanskou povinností, která je zcela legitimní povinností, což je zakotveno nejen v Úmluvě o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i v dalších mezinárodních smlouvách a závazcích, jimiž je vázána nejen Ukrajina, ale i řada dalších evropských států, mimo jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

např. Česká republika. Výkon státoobčanské vojenské povinnosti není diskriminační, neboť se týká bez rozdílu všech občanů. Výkon vojenské služby žalovaný odkazuje na shromážděný podklad Informace MZV ČR, č. j. 115045-LPTP, dle kterého vojáci základní vojenské služby na Ukrajině nejsou povoláváni do zóny bojových operací. Do těchto zón jsou nasazeni pouze vojáci profesionální nebo dobrovolně další ukrajinští vojáci. V roce 2014 bylo na Ukrajině opět zaveden institut tzv. alternativní služby, která je vykonávána např. v nemocnicích. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po 3 letech nelegálního pobytu. Podání žádosti o azyl mělo následovat neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaká závažná okolnost (NSS, sp. zn. 2Azs 137/2005). Žalobce požádal o azyl pouze z důvodu legalizovat svůj pobyt, přičemž institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků legalizace pobytu cizince na území ČR (NSS, sp. zn. 2Azs 50/2010). Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě (NSS, sp. zn. 3Azs 119/2004).

3. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
4. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.
5. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.
6. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
7. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
8. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit“.

9. Pokud jde o obavu ze služby v armádě a z toho vyvávající obava žalobce o život, nejedná se o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017–33: *„Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003-81, č. j. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, č. j. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, č. j. 2 Azs 20/2008-69).“*
10. Taktéž není nijak důvodná obava žalobce z eskalace násilí na Ukrajině, která neodpovídá skutečnému stavu, nehledě k místu pobytu žalobce na Ukrajině. Žalobce žil v Zakarpatské oblasti, které se ozbrojený konflikt v postižených oblastech Doněcka a Luhanska nijak nedotkl.
11. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismů, které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
12. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
13. Obecné námitky o porušení zásad činnosti správního orgánu, nedostatečně zjištěného stavu věci a také přihlídnutí okolností ve prospěch žalobce, nesouladu s veřejným zájmem,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

rozporem s okolnostmi případu jsou nezpůsobilé soudního přezkumu, neboť žaloba kromě obecných náležitostí podání musí dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS: *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*

14. Námitku nesrozumitelnosti soud shledává také příliš obecnou, jestliže z rozhodnutí žalovaného jsou zřejmé důvody, pro které nebyl žalobci přiznán azyl.
15. Takto obecně vymezené žalobní námitky jsou jen součástí zneužití azylového řízení za účelem legalizace pobytu žalobce na území ČR a jako takovému mu nenáleží ochrana zákona o azylu a soudního řádu správního.
16. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31.5.2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.